

**Maria eller Den öma, olyckliga
modren. Af Ax. Fr. Wirgin.
Götheborg, tryckt...**

Virgin, Axel Fredrik,

1700-1829 81 A Br.

VIRGIN, Ar. Pa.

Nittner

(Pa)

1760-1829

Göteborg
1797

Vitt. P.

(Pw)

1700-1827

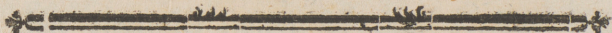
MARIA

eller

Den öma, olyckliga Modren.

Af

Ax. FR. WIRGIN.

Götheborg,

Tryckt hos SAMUEL NORBERG,

1797.

Til min Syster Fru von B - n.

A. E. S. T. A. M.

Ålskade Sophie. — Med billighet och nöje tillägnar jag Dig detta lilla Arbete; jag känner Dit känslofulla hjerta. — Du är Mor, och Du har ofta beskrifvit mig hånyckningen af denna sällbet. Men ännu lycklig med detta namn, har Du kan hända icke med forskande efterfinnat motsatsen af hvad Du njuter. Läs Marie — och låt Dit hjerta utgjuta sig i medlidande känslor: fäll en tår — och mit hjerta skal åga en tilfredsställelse, öfverträffad af de största belöningar.

Innehåll.

Vid den bekanta Trollhättan tildrog sig för flere år sedan denna ymkeliga händelse, vid hvilken mänskligheten ryser, och den ömsfinte faller tårar. — En fattig hustru, vid namn Maria, lefde lyckligt med en Man den hon ålskade, och som med sit arbete förtjenade henne, jämte tvänne små barn födan. — Deras lugna koja var et hårberge för den fanna lyckfaligheten; men ödet's bitterhet sträckte sig äfven til dem, som med den ringaste delen af den synliga lyckans gåfvor voro nöjda. — Mannen dog, och den olyckliga Maria måste med qual och tårar tigga det bröd, hvarmed hon skulle uppehålla sina små barn och sig sjelf. Dets koja var belä-

Innehåll.

gen vid strömmen, icke långt från det bekanta grufliga fallet. En dag då hon återkom från landsbygden på andra sidan, där hon af medlidande medmänniskor samlat några smulor til sina barn, ville hon skynda öfver strömmen at nåkas den koja, som bevarade de enda skatter hon ännu ägde öfrige, efter hugkomsten af en förlorad sällhet: hon ville skynda at trycka desä skatter til sitt hjerta, och at kan hånda stilla den hunger, hon visste skulle tåra dem. Hon anropar en man om hjälp, som hade sin koja vid stranden, at af medlidande bringa henne öfver strömmen, til sina suckande barn. Denne man, med egen känsla af det olyckliga behofvet, tillagar sin båt, för at föra henne öfver; hon
sti-

Innehåll.

stiger däruti, och då mannen utskjuter båten, faller han i farten utför klippan i strömmen, och drager med det samma med sig en åra. Maria ger til et anskri, som gör at folk hastar til stranden at hjelpa den olycklige mannen, som likväl lyckligen upkommer] på klippan. Men Maria, ensam i båten, finner nu hur den föres af strömmen alt mer och mer, och eftertänker då åndteligen sin egen fara; men förfent — båten skyn- dar med strömmen, och nalkas det gruf- liga fallet. Hon fattar den ena öfriga åran at hjelpa sig med: men förgåfves — båten ökar sin fart, och folket på landet utur stånd at kunna hjelpa, skrika och jämra sig, springande tätt utmed stranden. Men hoppet förloras — och

Innehåll:

Maria, seende en oundviklig och grym död för sina ögon; behåller likväl, i denna falans stund, den moderliga känslan för sina barn. Hon uplyfter för de bedröfvade åskådarne et knyte med de smulor, hon samlat åt sina barn, — och vid förbifarten af en klippa vid stranden, kastar hon detta på klippan, och med en vink liksom beteknar sin åstundan, at desse medlidfamme människor skulle bringa dessa smulor til hennes barn. Hon knåpte sina händer mot Himmen, och nedrusade i en afgrund, som i en hast förkrossade henne.

Du känslofulla Sjal, som födes för at lida,
Upp — gråt — dit öga än, skal tusen tårar ge
vid dina Likars nöd, dit hjerta vant at svida
skal ännu nya mål, för dina plågor se.
Et kallt orörligt bröst, som aldrig suckar drar
jag ville fällt och lyckligt dömma;
men är den fäll, som ej kan ömma!
och lycklig, — den ej hjerta har?

Nej — blott olycklig ej, men fäll kan den ej blifva,
i våra njutningar, vår fällhet blott består,
om kölden plågar ej, kan den ej njutning gifva
men fällhet ofta skänks af sjelfva qvalets tår.
Natur — du vållust skänkt, med plågan i mit bröst;
men låt mit hjerta än af känslor öfverflöda,
för den olycklig är, jag suckande vil blöda
och gråta vid den usles röst.

Marie — mit ömma bröst, begynner suckar häfva
sig själen molnbetäckt, i sorgens svepning klår
vid tanken af dit qual, mit hjerta börjar bäfva
och ögat tåren har, som tolk af känslan är;

jag ville fly den blick, jag på dit Óde sänkt,
 at ej i sorgens natt, på dina plågor tänka,
 men prisfet du förtjent, jag vil dit minne skänka,
 du mera ómt, än andra tänkt.

Dock jag är mer än svag, at någon tekning våga
 som blånker med en skymt på Vitterhetens fält,
 at enkelt skildra blott, det qvalda hjertats plåga
 mig Ódet känna lårt, vid flygten af alt fält;
 Dock: känslans fölla Tolk, som ren ur tiden gått,
 du Lidner, som var född, at qual och lugn förklara
 mig samma ómhet rör, som når du skref Spastara,
 och jag dit hjerta har, men ej dit snille fått.

Válan då qvalda bröst — en storm skal än dig rifva,
 kom du, som skuggan lik, har följt min varelse,
 men lát den del jag tar i Likars nöd få blifva
 för hjertat mera ljuf, än grym och smártande.

Marie! jag ser dig tjust i famnen af en Maka
 där dina känslors val, du gillar hvar minut
 och hányrckt lyckans glans med liknöjdhet förlåka,
 då i et torftigt lugn du skådar dagens flur.
 Du álskade var óm — och ómhet fick erfara,
 en Man, en dubbel ván din hela sállhet gör;

du kände ingen ro, at ensam lycklig vara
 din Man igenom dig ock lycklig vara bör:
 han var det, — och du såg des möda ospard blifva
 at tråka för dit vål i oro och befvår;
 men alt et intet år, det lättnad blott kan gifva
 åt den sig ålskad ser, och som år nöjd och kår.
 Han dagens börda drog, med svetten i sin pannu
 at tjena sig det bröd, som ljufligt delades
 med liknöjdhet han lårt sit bröst mot qval bemanna
 och honom i sit lugn ej något felades.
 När dagen skymde bort, han åt sin koja vände
 förnöjd uti sin själ, med sällhet i sin blick,
 en suck för sin Marie, han blott åt himlen sånde
 och fast ån trött och matt, med låtta steg han gick.
 Maria öm och god, fick längtan snart intaga
 fast hoppet ljuft och fällt mot hennes blickar log;
 en måltid icke stor, des omsorg fått tillaga,
 som vist ej läcker var, men för behofvet nog.
 Han kommer — skynda dig och glädjens lyra stämma
 et samntag — och förtjuft af glädje hjertat hoppar
 ljuf blef din grofva spis, och källans friska droppar
 När kärlek sockrat dem.

Du rena kärlek för en Maka
 hur gör du lifvet gladt och nöjdt?
 Et sinne under morgång böjdt
 blott genom dig får sällhet smaka:

Lycksaligheten känna de
 hvars bröst i ömhet sig förena;
 ej jord och himmel kan förmäna
 dem vara lycklige.

Lugnet det följer i spåren på desfa,
 Troheten visar dem stillhetens hamn,
 molnet som håljer den qualfulles hjesfa
 skingras — och flyr i en Makas famn.

Marie en suck du drar, ty arbetstimman slår
 en ovan rysning tycks igenom Sjålen bryta,
 då nitfull för dit vål, din Maka från dig går,
 och nöjet i en blink, til oro får förbyta
 du känner dig ej sjelf, du irrar i dit val
 då utaf tvånne barn den yngsta börjar gråta;
 nu spritter Modren upp, hvem bör då ej förlåta
 hon glömde bort sin Vån tillika med sit qual.
 Hon tar sin kärlekspant at mot sit hjerta trycka;
 en kånsla lika ljuf, som ådel — hög — och stor,
 hos henne skymde bort alt orått namn af lycka
 hon ålskade — och hon var Mor.

Se kånslofulla sjål en tafla för dit öga
 utaf Naturen gjord i sit vålgörande
 vist för dit hjerta skön — en hand ifrå det höga
 den samma bildade.

Men ej et ögnablick defs grymma aning dröjer
 defs oro grundad var, defs Maka stapplande
 ifrån sit arbet kom, en mattad blekhet röjer
 de inre plågors magt, som voro rådande:
 Maria håpen blir, hon kände redan mer,
 än utaf smärtan stumm, defs Maka kunde fåga.
 Ack himmel — roppte hon, kan dit beskydd jag åga,
 så fråls — men utan hjelp, han dignar maktlös ner.
 Marie et ankri ger, hon lyfter up sin Maka,
 en flod af plågors mängd nedrusa i defs bröst,
 dock han ur dvalan förs och ger en blick tillbaka.
 Full utaf ömma qual och med en mattad röst
 han til sin rörda Maka säger:
 Marie förtvifla ej; at klandra Himlens lag
 bör intet du — och intet jag.
 Då du ej åger mig, du likväl dygden åger;
 jag dör — men Himlens vård skal dig för nöden skydda,
 uti en bättre verld, min Vän du träffar mig.
 Jag har ej stora gods — jag skiljes vid en hydda,
 men vid en större skatt — jag skiljes ifrån dig;
 vid denna tanka blott mig döden smärta gifver,
 mit samvete är rent, jag ingen fruktan har
 men mig din qvalda blick mer grym än döden blifver,
 håll dina tårars flod, i himlen finns en Far,
 han dig och dina barn skal ålska och förörja;
 mins blott de ågt en far, som dygdens vågar gått,
 må de i mina fjät, en lika vandring börja
 och få af dygdens lön, en lyckligare lott. —

Han tar Marias hand och til sin hjerta för;
 du hård din boning haft, — och Gud skal dig välsigna
 des hufvud darrande, mot bröstet synes digna
 en tår ur ögat bryts — han suckar, och han dör.

Marie; jag följer dig, på gränsen af dit qual,
 där jag från fadans bild, min tanka återvänder,
 jag skyr för teckningen af dina plågors tal,
 då hjertat förer den, til ögats sköljda stränder.

Himmel din allmagt den skådat ju nöden,
 denne och fällheten, skaptes af dig,
 du i din hand håller plågor och döden
 men störtar dem neder på dygdens stig.
 Grufliga syn för den ömsintes öga
 Oskulden tårfull — olycklig, förföljd,
 fåfånga blickar som fly til det höga,
 fällhetens stråle af tåknarna höljd;
 suckar och rop uti lidelsens timma,
 hvartil blott klipporna lämna et svar,
 hoppet förloradt i mörker och dimma
 intet, blott plågan och lifvet är kvar.

Men ån förunderlig i domar och beslut,
 den magt som slaget ger, nu åfven styrka gifver
 at hårda dolkens stygn, och faret's sveda ut;
 dock för vår tankekraft, det obegripligt blifver

at dygden straffad se och oskulden i plågor,
 men lasten vållust ha uti sit öfverdåd,
 Gud! — är du större då, i vredens grymma lågor
 än uti mildhet och i nåd!

Men vi, som ändlige, med jordens varellser
 från stoftet fåfångt se Oändlighetens sätt
 at dela godt och sällt, och qual och lidelser
 få icke annat tro, än hvad som sker år rätt.
 Så ser jag dig Marie, ur sorgens midnatt förd
 urur förvillelsen dit hjerta återhämta;
 din själ en styrka fått, men än af saknad rörd
 jag ser dit öma bröst af dolda suckar flämta,
 dit ögas strida flod har stadnat i sit lopp,
 och du den låtnad rönt, som ömma själar känna
 du, mellan molnens bädd, ser skymten af et hopp,
 som räddning från dit fall, och ingen mer än denna.

Hvad styrka Dygden får,
 När mot en evighet, des matta blickar hastar;
 ej lastens slaf förtår
 När han af åskan väckt, dem på förtviflan kastar.

Så var Marie, dit hopp, starkt och förtröstande
 när första sorgens dimma flydde,
 i himlen skulle du, med glädje återse
 den Vän, hvars saknad hjertat brydde;

De

Du strida ömhets tårar gaf
 af tacksamhet och blödigt sinne,
 göt dem, med blomster på des's graf —
 til villigt offer åt des's minne;
 den jord så hastigt innelöt
 din Vån, förutan all förskoning
 du önskade, dig gaf en boning
 i samma kalla sköt.

Men snart från denna grift, som dygdees fristad var,
 mit sorgsna öga hemskt, och rylligt återvänder
 at skåda ån et slag af himlens milda Far,
 som våra ödens klot har jämt i sina händer,

Maria lyckligt ledd, utaf förnufters röst,
 syns från et älskad't stoft, sit skynda öga kasta
 med ömhet i des's själ, och känslor i des's bröst
 til sina spåda barn och deras råddning hafta.
 Hon des'sa panter af en lycklig kärlek tar
 utaf en fällhet stor, den stund han sågs försvinna,
 en bildning af sin Vån, i dem hon egde qvar;
 men var nu mer ej Mor, förent med älskarinna.

Olyckliga Marie — hvad jag din lott beklagar:
 du enamt sörja skal, för dine barn och dig;
 du lider, och är stumm vid ödens strånga lagar,
 som ifrån mildhet nu, i grymhet ändrat sig.

Gud!

Gud! — hvilket grufligt straff, då af behovet trycks
 en Mor, ej nog at ensamt lida,
 hör sina barn af hunger qvida
 då ren hon uppå dem, det sälla hoppet bygt
 at i en lycklig ålder finna
 en tröst för mödor och besvär,
 men lycklig plår man ej befinna
 hvad hopp och lycka flygtig är.

Maria egde nu ej mer
 en Vån, som sågs behovet låtta,
 hon med et tårfullt öga ser
 på sina barn, ty at dem mätta
 hon icke råd och medel fann.
 Hon tryckte dem intil sit hjerta
 och hvad hon kände för en smärta
 en kånslöfull blott finna kan.

Marie — hvad du förfar,
 ren i min själ sig sprider,
 jag känner hvad du lider,
 ty jag et hjerta har;
 jag ville vara rik —
 at låtnad åt dig gifva,
 och sedan bli mig lik.
 at åter mänska blifva.

Lyck.

Lyckliga känsla at plågorna lindra
 at hjälpa den ulle i armod och nöd,
 lyckligt — at människors undergång hindra
 lyckligt — at räcka en hungrig sit bröd;
 lyckligt — vid detta af vållust få gråta
 och emot Himlarna höja sin själ,
 lyckligt — at kunna en brottlig förlåta
 göra den godt, och bereda defs väl.

Marie ur forgens natt och qvalets fjättrar flyr
 i hopp om räddning går, at ömma likar föka,
 hon lämnar sina barn, och deras blickar skyr.
 Gud! — suckar hon, må ej en hård mit qual föröka!
 dock utaf hoppet förd, med låtta steg hon går
 ser där en känslfull, en öm för sine likar,
 som gärna henne ger, hvad den i hast förmår,
 ser där en ann, som kallt och känslolöst prädikar
 om tusen andras klagoskri,
 som jämt defs låckra öron fårar
 om många ullas falska tårar
 och otilbörligt tiggeri.

Maria första gången får
 et qual af detta slag erfara,
 och kunde därför endast svara
 med bortvänd syn, och med en tår. —

I hast hon sig på flykten gifver
 at träffa ån en månskovån,
 som mera öm, möt henne blifver;
 at hon må vända hem igen;
 ty i inbillningen hon hör
 ren sina barn af hunger skrika;
 en grufelig oro henne rör;
 ty nu hon finner ock tillika
 at hon en ledfam omväg gått;
 som blifver lång at återvända;
 hon åfven flodens stränder nått
 och tänkte, om få kunde hånda
 at någon öfver floden far,
 om hon uppå des låtta bålja
 fick någon sådan hastigt följa;
 hon aldrasnarast hemma var.

Af deså ljufva villor förd
 hon lyckligt får en koja skåda;
 hon tror en suck af Himlen hörd
 nu skulle henne lycka båda.
 Hon hastar dit, och ser en Man
 den hon om råd och hjelp anlitar;
 vid synen af des nådebitar
 hans ögon utaf ömhet rann;
 han delte af sit lilla bröd
 och ömt bad Himlen sig förbarmas;
 den sjelf har varit stadd i nöd

har säkert ömhet för den arma.
 Han ville ock, at låtnad ge
 en Mor, hvars qual fått honom röra,
 til andra stranden henne föra
 at sina barn få åter se.

Han nu til stranden går, Maria honom följer
 längs floden vågen tar, och årorna han bår.
 Maria säger han, jag icke för dig dölj
 at denna grymma flod beständigt farlig är:
 des s trida ström och fart, som merendels är lika,
 utför en klippas höjd med torrdön störtar sig,
 men denna strömmens fart vi kunne dock undvika
 och fara längre up, at ej förskräcka dig,
 Men ingen faras hot kan minsta hinder göra
 uti Marias hug, at sina barn få se,
 hon mannen skyndar på, at henne öfverföra
 och utan fruktan var hon lika långtande.

Gud! — hvilken kånsta kan vål vara
 mer stark, än hos en ömsint Mor,
 Som lika ådel — hög — och stor,
 ej ändras uti någon fara,
 ej utaf ödets grymma slag
 och tusen dödar sig förskräcker,
 den blott vår högsta undran väcker
 och vördnad för Naturens lag.

Marie i båten går och sina blickar fänder
 med trångtande begår til flodens andra strand,
 men nu en Guda-magt uti sin starka hand
 vårt ödes lätta klot i ögnablicket vänder;
 och just på gränfen här, imellan lif och död
 två olycks-offer stå, som ej sin fara finna
 och Himlarnas Monark, et steg ännu förböð
 dem återtaga få, at ännu räddning vinna.

Den med få redligt nit Maria hjelpa vil,
 hör dödens grymma röst med fasa honom kalla,
 då oförtänkt han såg sig ned i djupet falla
 när båten fördes ut; — det hör en tacksam til
 at för en hjelpsam vän med dubbel känsla blöda.
 Så sågs Maria nu, — fast håpnad henne gjort
 förvirrad nog at ren, sig tro ibland de döda;
 hon nu et ankri get, och störtande sig fort
 til båtens öfra brädd, at honom rädda kunna,
 men strömmen henne för, från honom längre ner
 och tilfredsställelse, ej Himlen tycktes unna
 den full af tacksamhet, ej egen fara ser.

Olyckliga Marie, du ännu räddas kan —
 se på dit eget vål, och hvad dig sjelf kan hända
 men fåfångt — fåfångt hon, ifrån en nödstäld man
 kan sina håpna blickar vända:}

Gud — hafsta, våck til varelse
 et offer, som din syn bør røra
 låt åska knalla før des åra,
 Marie — din egen fara se;
 se farten af den grymma elf,
 hvars fall i haft kan dig förkrosfa,
 hvars afgrund väntar på din død;
 men blott vid dina Likars nød
 i valet at dig sjelf förlosfa,
 du glömmer bort dig sjelf.

Men nu hon spritter til, vid flodens inabba flycke
 sin fara åndtelig ser, och til sin råddning haftar
 en åra öfrig har, den hon i vattnet kastar
 och ur förvillelsen hon ser sig dårat ryckt,
 at den för hennes vål, i nöden syntes ömma
 blef utur faran hjelpt af flera vänners nit,
 som såg belöning för sin flit
 och kunde åndtelig billigt dömma,
 at nu Marie i fara var,
 då fruktlost arbete fick följa
 med farten af en grufelig bölja,
 som alt uti sin afgrund tar.

Man nu et anskri hör, de hafsta til den strand,
 dår hon med vingad fart, på böljans yta flyter,

förgåfves råckes här, en lycklig hjälpsam hand
ifrån et Moders bröst förtviflans sucken ryter:
en skakning i defs själ, hon döden nalkas ser
i denna fasans stund, kan sina barn hon glömma?
Nej — tiden dyrbar är, dock dygden dör och ler,
men känslan hos en Mor uphörer ej at ömma,
det ögnablickets längd, då evigheten syns
uti en grufelig hast igenom döden blänka,
hon knapt har råd rum nog tillåta sig at tänka,
at med et evigt nytt, et kvalfritt lif begyns.

Hon ingen råddning ser, Gud! hvilken grufelig smärta
se Oskulden i nöd — ej kunna råddning ge,
det lyckligare är, at icke åga hjerta
än at med tårfull syn, den qualdes plågor se.
Hon nu det knyte tar, där hungrens smulor gömmes
och häftigt lyfter det, med syn åt Himmelen,
hon redan mållös är, men dödens känsla glömmes
och känslan utaf Mor här segrar öfver den.
Def's hjerta blödande, för barnens qual och nöd
mer intryck henne ger, än tusen dödars plågor,
hon gärna störtat sig igenom eld och lågor
och tusen farors mängd, at dela dem sit bröd.
Och när hon i en hast, emot en klippa nalkas,
men ser med håpen syn, at hon ej frållas kan
nytt qual i hennes själ, af ingen tröst hon svalkas,
men än för sina barn, sit qual hon öfvervann:

Med håftighet och drift hon nu sit knyte kaftar
 på klippans kala strand, och med en vink begår,
 at man til hennes barn med desfa smulor haftar,
 hon störtas — store Gud! och du dock rättvis år.

Gudomliga Allmagt, som långt från det höga
 i tusende verldar hvar vinkel Du ser,
 skal ömhet och oskuld förgås för dit Öga
 och rop utur nöden ej räcka dig mer; —
 Du åger ju styrka at hjälpa den svaga,
 at frälsta den usle, som olyckan bär,
 förlåt då — om mänsko-begrepet vil klaga
 at fast Du år nådig, — Du hårdare år. —

Men nu hon syns mot dödar störtande —

Böljorna bruså
 i afgrunden rusa
 hastande, —

Grufliga fasa,
 strömmarna rafa
 dånande —

Mot klippor de bryta
 i rymderna ryta
 hvåfande —

I djupen de falla
 likt torrdönen knalla
 förskräckande —

Sig störtljör háfva
vid ásynen báfva
de Dödlige.

Mot Dygden i fit fall, fýns djupen gepande! —

Hålt — grymma flod uti dit lopp,
låt ej förnuftet i sin yra
tro, at en Gud ej dig kan styra,
men störtl Dygden i fit hopp.

Gud! — Du ej ráddning ger
och Oskuld störtas neder,
Du ju defs fara ser
och hon din nåd tilbeder;
Ack — från din faders blick
får ej den ömhet lysa,
som fordna ögnablick
Du sägs för mänskan hysa:
då för defs nöd Du blódde
Du offerar dig och dódde,
Du án den samme ár, —

Men fáfängt — fáfängt blifver
at vädja från den dom, som högsta magten gifver,
nej

nej — emot klippor, berg och skår,
 den vreda böljan brufar,
 och i et afgrunds svalg förtår
 det mål, som i defs sköte rufar.

Ack — olycksfulla Mor; Marie du är ej mer,
 din skugga skyndar sig kring dina barn at sväfva,
 du utur flodens djup, dig blodig tyckes häfva;
 och i en bättre verld, du deras tårar ser,

Marie — du dog i qual, fins de ock efter döden
 då du på jorden ser — beklagansvärda öden?
 Jag ej din plåga säg, men nog at den var stor,
 du grymt olycklig var, som Maka — och som Mor.
 Om jag fått se dit slut, hvarvid jag rysa får
 et ännu större stygn — för detta qualda hjerta
 jag åt dit Öde skänkt, hvad måst jag åger — smärta
 och tolken utaf den, en långsamt präsfad tår.
 Som öm och olycksfull, dit öde rört min själ
 och tvingar denna hand en mattad Lyra taga,
 ej snillers starka ljud kan bringas til de svaga
 och den et hjerta fått, är blott defs känslas träl.
 Af ömma hjertan blott och känslofulla bröst,
 jag tårar samla trott, at åt dit minne skänka,
 jag ej din gravvård fett af slipad marmot blänka,
 men vet — at Dygden blott har evig ro och tröst.
